

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

MAR Y CEL.

or s' ha fet seguint las reglas del art *xanxullesch*. No hi ha en lo cos electoral de Barcelona electors conservadors: ha sigut menester crearne, y se n' han creat.

En menos de un mes s' ha canviat la majoria del Ajuntament y s' han fet arcaides de barri nous; es a dir: s' ha preparat lo terreno.

Y a continuació s' han sembrat las llevors de la immoralitat y del escàndol.

Lo dia 20 no 's reuni la Junta municipal del cens perque la cosa no estava encara ben preparada: va reunir-se lo dia 22. La ronda de policia secreta ja hi era mitja hora avants. Los conservadors son tan populars, que al igual que certas industrias *molt honrosas* subjectes a l' higiene, no saben treballar sense valerse dels homes de la por.

Podia reunir-se al Saló de Cent, en un local espayós, davant del poble de Barcelona, y va buscar un recó de la casa, ahont ningú hi capigués, ahont pogués ferse 'l sacrifici a mansalva, sense que la indignació del poble 's deixés sentir. Per fer jochs de mans ja se sab: es necessari preparar ben bé la trampa.

Allà en lo esquifit saló del Consistori nou, que durant l' estancia de la reyna regent servi de menjador a las institucions, decidiren los conservadors menjarse la sinceritat electoral a la llaua.

Y se la menjaren sense escrúpols.

Per art de *birli-birloch*, donant per bons als regidors inferins que no podian ser vocals de la Junta del cens, de minoria qu' eran se convertiren en majoria.

Y un cop sigueren majoria, ja 's consideraren autorisats per atropellarho tot.

Desde 'l comens fins al acabament, a cada pas tiraren un guitza a la ley y un cop de puny a la raho.

Vingué 'l moment suprem, aquell pel qual s' havian fet tots los preparatius: vingué 'l moment d' embutxacar dintre de las llistas a tota la comparsaria del partit, real ó imaginaria. Y sortiren aquells papers per medi dels quals s' adquiria 'l dret electoral sens més que la firma del arcalde de barri y del tinent d' arcalde, nombrats anticipadament pels mateixos conservadors, sens dupte perque 's prestessen a ferlos un servey de tal naturalesa.

Lo vehi, real ó imaginari, deya:—Jo fa més de dos anys que soch vehi de Barcelona.

Y aquesta declaració avalada pels arcaides de barri y

tinents d' arcalde, *fantomes* del partit conservi, bastava y sobrava per ser admesa com a corrent y bona.

Las minorias demanan que cada declaració se comprobí ab lo padró, admetentse los qu' estigan conformes, retxasantse los altres.

—No, senyors... cá... ¡no pot ser!—crida la majoria. Y está clar, no pot ser, perque 's veuria la trampa. No pot ser, perque la major part dels electors improvisats resultaria que ni menos existeixen.

Antiguament se feya votar als morts. Avuy votan los que no han nascut encare.

Y bastá qu' ells ho diguessen, perque no pogués ser. Llavors las minorias liberals, democráticas y republicanas se retiraren del local, després de consignar las corresponents protestas.

—Alto, digué l' arcalde, mirin que 'l cárrech que despenyan es obligatori, y que al anarse 'n contreuen responsabilitat.

Que 'ls portin als tribunals si a tan s' atreueixen. En aquest cas, senyors vocals de la minoria, quan lo jutje 'ls prengui indagatoria, respongan tots lo mateix:

—Varem sortir del local perque no 'ns trovavam bé: teniam l' estómach remogut y unas grans ganas de vomitar.

L' acte de las minorias, al retirarse, respón perfectament als sentiments dels partits respectius que representan. Unidas varen sortir de aquell local, unidas han de perseverar, fins obtenir justicia.

Superior a la Junta municipal, hi ha la provincial, que de una bufada tirarà per terra tot aquest castell de cartes. Si no ho fes la Junta provincial ho faria la Junta central, tant ben disposada a no consentir tan estúpidas tropelias.

Y que no fos aixis ¿cóm han pogut imaginar may los conservadors que las sevas manipulacions podran prevaler sobre la voluntat del poble?

Las llistas, ab tot y ser imperfectas, contenen milers de noms: als partits liberals correspon conquerirlos, ferlos seguir. Los conservadors, perpetuant totes las corruptelas del sufragi restringit, no 's mouhen de ran de la patja, del siti ahont abocan las infectas clavegueras de la ilegalitat. Prenen per ausiliar dels seus plans a la corrupció, creyent que la pudo mateixa farà fugir al cos electoral.

Mes una claveguera, per infecta que siga, no envenena al mar. Sols un curt espay s' empudega, pero 'l mar ab sas onadas y ab sas embestidas tot ho purifica.

Nosaltres som partidaris del mar. Movémlo, ajitémlo, y endintre sempre.

Mar y cel. Procurém perdre de vista la costa corrompuda, y no atenguém més que al cel de las ideas y al mar purificador del sufragi.

La victoria será dels purs. Unimnos y comensi 'l baldeo.

P. K.

ENSURA en Romero a n' en Silvela, dihent que 'l seu sistema sanitari pot calificarse ab lo titol de *la llibertat del cólera*.

Y en Silvela li respón anantse'n als pobles epidemiats de la provincia de Toledo, a la *cabesa del toro*, com diriam valentnos de una metáfora, prenent lo pols als ma-

llalts, y mostrant un valor y una serenitat que en semblants materias no ha conegut may lo *pollastre* d' Antequera.

Y no hi dongan voltas.

Lo cólera es avuy lo principal defensor de 'n Silvela. Mentres hi haja microbis en Romero Robledo no ambicionarà 'l ministeri de la gobernació.

Jo crech que aixis va revelarho a n' en Cánovas.

—D. Antón, es inútil que s' esforzi: fo no puch ser ministre mentres hi haja 'l cólera. Quan hagués de manejar lo manubri electoral, me semblaria que tinch rampa y no podria.

Un *suelto* que ha publicat *La Correspondencia*, y que segons sembla li ha sigut enviat desde San Sebastián, assegura que la reyna regent no 's detindrà a Bilbao per no tenir ahont hostatjarse, ja que ningú fins ara s' ha pres la pena d' oferirli allotjament.

Aquesta versió es conservadora. Perque 'ls conservadors son aixis. Quan lo despit s' apodera d' ells, son capassos de tot.

Fins de deixar las institucions al mitj del carrer.

Res més trist que la situació dels pobres obrers de las colonias del Alt Llobregat despedits pels seus principals. Per haver pres part en los últims sucesos y figurar en l' Associació obrera se veuen despedits de las fábricas y de las casas que ocupan dintre de las colonias. Cada obrer té familia, y 'l despido de cada un d' ells significa l' emigració de una familia entera, generalment sense recursos, ni medis de cap classe.

No hi ha re més cruel que las discordias socials.

Una frase del governador de Jaen, poch avants de que 'ls civils fessen una estussinada:

—Si continúa esto, hagan Vds. fuego, pero cuando yo esté en el gobierno civil.

¡Governador conservador de la casta més fina! Prudent y sanguinari a la vegada.—¡Feu toch quan jo siga a casa!...—¿Seria per no poder resistir l' espectacle de la sanch?

No: més aviat devia ferho per evitar 'l perill de que 'ls fusells reventin y surti 'l tret per la culata.

En alguns punts de València la ignorància popular, que es molta, va desfogarse contra 'ls metjes que assistien als colèrics, fins al punt de atribuir-los que cobraven per cada defunció que ocorria, deu duros del govern.

En aquesta presència van apedregarne alguns, comentant altres mil atrocitats.

Los metjes valencians podran dir allò de «El peor mal de los males—es tratar con animales.»

Y vencer's prácticament de que 'l microbi de la ignorància es mil vegades pitjor que 'l microbi del cólera.

Dats aquests antecedents sembla que las personas que tenen alguna influència sobre aqueixa casta d'estúpids, tots los quals son fidels catòlics y creuen a ulls cluchats ab los misteris més recaragolats de la santa religió, sembla, repeteixo, que haurien de procurar contenir sos instints salvatges. ¿No es veritat?

Donchs ara veuran lo que ha succehit.

L'arquebisbe de València, una lumbrera de la Iglesia, segons diuen, ha publicat una circular manant que 's fassin rogatives públiques, com a medi únic de combatre 'l cólera.

«La ciencia, diu l'arquebisbe, desconex las causas que produheixen lo cólera.—La Divina Providencia erida a concurs a las arrogancias del saber, al objecte de declararlo insuficient pera remediari o siquiera definir lo que veyem y toquem.»

Es a dir: la medicina no serveix: l'únic curandurisme eficás es portar forsa ciris a sant Roch y formar grans aglomeracions de llanuts en las iglesias.

No vull mal a ningú; pero m'agradaria que l'arquebisbe de València tingués mal de ventre, colich y rampas, no més que per una cosa.

Per veure si cridaria al metje.

Una estadística curiosa sobre la mortalitat del exèrcit.

Per cada mil homes ocorren anualment a Alemania, 3'97 defuncions; a Bèlgica, 4'07; a Inglaterra, 5'13; a Fransa, 6'09; a Austria-Hungria, 6'94; a Italia, 7'94; a Russia, 8'88.

Y ara venim nosaltres: a Espanya 'n moren anualment 14'49, per cada mil soldats en servey actiu.

Lo soldat espanyol es lo que li donan menos menjar. Y en conseqüència es lo qui dona més aliment a la mort.

Lo bisbe de Mallorca ha publicat una pastoral, en la qual s'hi llegeixen párrafos del calibre de aquest:

«Dichosos tiempos y dichosa época aquella en la cual las clases populares no sabian leer.»

«Oh santas aspiracions clericales!

«Deu conservi 'ls burros, que mentres hi hajan burros, aniran a caball.»

Los conservadors de Barcelona se las prometen molt felissas. Havent donat per bons los papers mullats dels arcaldes de barri, ja creuen tenir guanyadas las elecciones.

Ara no més falta que las traficas comesas passin per la Junta provincial, ahont contan ab minoria.

Pero ells creuen que tenint la paella pel mànec, se posaran malalts un parell de liberals y que será seva la victoria.

No crech qu' en los partits liberals existeixi un sol home capás de semblant traició.

L'individuo que a tan indigna maniobra 's prestés, hauria de amagar-se ahont may més lo poguessen veure.

Al fondo de una claveguera.

CARTAS DE FORA.—Certa noticia que donavam en lo número 1.107 del present periódich relativa a la societat La Aliansa del poble de Rupia, motivá una atenta reclamació de la Junta directiva de la indicada societat, la qual se considera justament ofesa. Després de presos los deguts informes nos hem convensut de que havia sigut sorpresa la nostra bona fé, enviantse 'ns noticias erròneas, que desde luego declarém infundadas, perque ni un moment més pesin sobre la indicada societat los cárrechs que 's podian despendre de la noticia en la forma en que la publicavan.

A Benisanet tractavan de casarse cunyat y cunyada, y al preguntar al rector quant los exigiria per la llicencia, respongué que 26 \$, quedant ab que escriuria al bisbe a veure si podia ferse 'ls alguna rebaixa. Aquesta no s'obtingué, per lo que 'ls nuvis decidiren casarse civilment. Desde llavors lo rector tractá de disuadir a la nuvia y no haventho pogut lograr del tot, quan los interessats anavan a treure las fés de pila, 'ls demaná per ellas dos duros. Acudí al nuvi en busca de testimonis, y quan lo rector se veje cullit, declará que 'ls dos duros no 'ls hi demanava per las fés de pila com avants havia dit, sino per un aniversari que li devian, sent aixis que ni 'l nuvi ni ningú de la seva familia li devian res en cap concepte. ¿Han vist may un capellá més romancero? Y tot perque se li escapavan los 26 duros de la llicencia! Amigo, si volen fer la competencia al civil, que rebaxin las tarifas.

M'escriuben de Montmell (Tarragona): «Cregui, senyor Director, que si hem de anar al cel, ab lo rector que tenim, haurém de quedarnos a mitj camí. Lo tal rector, després de haver tastat las delicias matrimoniales, quedá viudo ab dos fills y dos fillas seguint llavors la carrera d'ensotanat; y com una de las sevas noyas ha arribat ja a l'estat de mereixer, succeheix que per veure si la coloca, se 'ns ne va per las festas majors de broma en broma, deixantnos a nosaltres sense missa. Está molt bé que un pare estimi als seus fills y vulga casar a las sevas fillas; pero si pel cas la sotana 'l destorba, faria millor penjar los habits a la figuera, no empenyantse per més temps en fer de pare capellá y de pare de familia.»

LA MEDALLA DEL BARCO-PEIX.

LA CARA.

¿Volen enterarse un xich del estat de la qüestió? Escóltin ab atenció: enrahona 'l bando amich: —«Es un fet. La ciencia y l'art nos han dat un nou camí: possehit lo submarí, som reys y senyors del mar. No fem cap cas del exámen de la comissió oficial; per dir lo qu' es lo Peral, basta ab lo nostre dictamen. Nosaltres l'hem vist sortir, y virá en rodó, y pararse, y baixá al fons y elevarse, y corre allá y torná aquí... ¿A qué, donchs, vení ab embullis y cridar per aixordarnos, volguent casi bé negarnos lo que han vist los nostres ulls? Hem de dirho clarament: lo Peral es assombrós, magnífich, maravellós... ¡un miracle sorprendent! Si algú 'l mérit regateja d'aquest barco formidable, es un neci miserable, un cor empapat d'enveja. Val més un pel de 'n Peral, que tots los tontos y sabis que 's creuen causarli agravis burllantsen y dihentne mal: ¡Gloria al home que camina soja 'l mar, ab noble ardor!

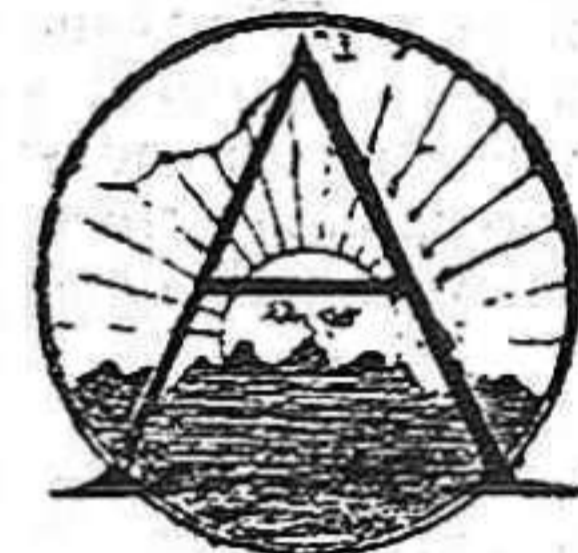
¡gloria al valent fundador de la esquadra submarina!

LA CREU.

Vejin ara ab quinas iras contesta 'l bando enemich; escóltin bé, perque 'ls dich que n'hi ha per llogá'hi cadiras: —«No 'ns hem errat. Aquest trasto fabricat per en Peral, es un pastel, que total no més significa un gasto. De las probas se deduheix que 'l desgraciad submarí no es res de lo que 's va di, ni navega ni serveix. Al home van engrescarlo ab vivas aquí y allá, y al cap-de-vall, está clá, varen lograr marejarlo. Ha arribat, donchs, la ocasió de posá 'l bombo a un costat, dihent tota la vritat sense cap contemplació. En Peral 'ns ha sorpres, en Peral está de broma, en Peral no es un gran home ni casi bé ha inventat res. Sas ideas peregrinas 'ns han dat un submarí... que únicament pot servir per aná a buscar petxinas. ¡Lástima de rals llensats en empresas esguerradas! ¡Pobras forsas, malgastadas en proteger disbarats!... Buscavam renom y gloria y grandiosas aventuras, y hem quedat com uns criaturas davant del món y la Historia.»

Barrejin de bona fé aquestas explicacions plenas de contradiccions, y diguin ¿qué hi veuen? Ré. Espanya ha tingut paciencia, ha esperat un parell d'anys, y al fi de tan llarchs afanys encara no 'n veu la essencia. De polémicas un feix, de bombos, un gabadal; pero en lo moment actual, ¿cóm estém de barco-peix?

C. GUMÀ.

Girona s'ha presentat lo cólera.. Ey, ara no s'alarmin. Lo cólera que s'ha presentat a Girona es lo cólera de las gallinas.

Quan en Romero Robledo va saberho, es fama que va exclamar:

—Ni que 'm donguessin cent mil duros aniria jo a Girona.

Se ignora si aquesta frasse que tan gran rezel indica, va dirlo com a pollastre ó millor com a gallina.

DE SORPRESA EN SORPRESA.

NA de dugas: ó la humanitat camina a marxas dobles cap al manicomio ó la perfecció humana s'aproxima a passos agegantats.

Es ocasió de dirho alt: ¿som una colla de sabis ó un remat de tarumbas?

Lo que passa al món—de lo de fora d'ell no 'n parlém—lo que passa al món es inexplicable.

En tots los ordres, en tots los rams, en todas las manifestacions del saber, no 's veu res més que un contínuo fer y desfer, un incessant teixir y desteixir, que mareja y trastorna 'l senderi.

¿S'inventa una máquina? Inmediatament ne surt un altre que la fa inútil.

¿Apareix un home ab un descubriment? L'endemá ve un altre home que anula aquell descubriment ab un de més portentós...

No hi ha res segur, ni sólít, ni fixo...

Lo teléfono mata 'l telégrafo, la llum eléctrica eclipsa 'l gas, los velocipédos aixafan los caballs...

¿No saben ahont vaig a parar ab tot aquest preámbul?

Ara ho veuran.

Lo sigle XIX es lo sigle dels canals.

Lo de Suez, lo que s'está fent a Panamá, lo que 's projecta a Corinto ho pregonan ab veu eloqüentíssima.

Allá ahont una montanya separa dos mars, allá va l'home

ab un picot y zis zas! pulverisa la montanya, junta 'ls mars y obra una nova via al comer universal.

¿No es veritat qu' es aixis? ¿Sí?

Pues no ho es. Ara ha cambiat la moda. Aixó de juntar mars y separar terras ha caygut en desús. Lo que avuy priva, es juntar terras y separar mars.

Peró com l'aygua no admet bromas, lo pensament dels sabis s'ha limitat a estudiar la manera de posar las terras en contacte, sense molestar al mar en lo més mínim.

De lo de juntar Fransa a Inglaterra pel canal de la Mancha no 'n parlém: es vell y no 'ns interessa directament.

Aném a lo nostre.

Un francés ha tirat a volar la idea de un tunel que unís Espanya y África per l'estret de Gibraltar.

Com qui diu, donar una corredissa y plantarse en un santiament de Tarifa a Ceuta.

¿No troban que la idea es estupenda?

De fixo que l'endemá de la inauguració, los moros que ará no més buscan rahons als espanyols de Melilla vindran pel tunel a fernos llangotas en mitj de la Puerta del Sol ó al Pla de la Boquería.

Pel demés, lo tal tunel no més costaria 100 milions de pessetas. Una friolera.

¿Qué hi diuen? ¿Lo fem ó no 'l fem?

Mentres se determinan passém a un altre assumpto.

Tot los lectores se 'n recordarán.

Fa poch temps, l'Europa va quedar muda de sorpresa davant d'un descubriment prodigiós. S'havia inventat la pólvora sense fum y sense soró.

—«Es l'última paraula del art de la guerra!» deya la gent.

¿Infelissos! ¿l'última?

Al día següent un altre savi inventava un fusell que no necessita pólvora.

—«Ara si que ja no 's pot anar més enllá!»—exclamavan tots.

Pues ja s'hi ha anat.

Es una noticia fresca. Un austriach ha inventat un canó que suprimeix la pólvora, las armas, las fortalesas, la caballería, la artillería... tot absolutament.

Fins suprimeix la mort.

Desde ara endavant, las guerras serán un joch d'astucia y lleugeresa: pero sense sanch, ni morts, ni ferits. Lo canó del inventor austriach dispara unas granadas, que al caure en lo camp enemich explotan avants de tocar a terra y omplan l'ayre d'un gas especial que s'extén en todas direcciones deixant de repent a tots los combatents adormits com un sabatot.

La dormida dura cinch horas. Temps suficient pera que 'l vencedor corri al camp del vensut y amarri com uns cristos a tots los soldats, ajassats per terra, transportantlos al cuarto fosch, fins que 's firmi la pau.

D'aquesta feta, la Creu roja queda inutilizada. Ja no 's necessitan venas ni desfilas ni hospitals de sanch.

En tot cas, si vol continuar los seus serveys, no ha de fer res més que recorrer 'ls camps de batalla ben provehida de catres.

A fi de que 'ls vensuts pugan dormir ab comoditat.

¿No es cert que a últims del sigle XIX caminém de sorpresa en sorpresa?

Molt será que, caminant ab tan brillo, a lo millor no 'ns rompém la nou del coll.

A. MARCH.

A. MARCH.

Lo governador de Tarragona ha enviat una circular als arcaïdes demanant que li envihin certs datos, en la qual s'hi llegeix:
 «He resuelto prevenir á Vds. que ha correo vuelto, etcétera.»
 ¡Ha correo vuelto!
 E-tá vist: los gobernadors de provincia conservadors tots son iguals: quan no poden donar garrotadas als obrers, las donan á la ortografia.

Quan la Càmera francesa reanudi las sévas sessions, ja haurá desaparecut lo grupo boulangérista. Tots los diputats que 'l formavan s'han convensut de que en companyia del general Boulanger no anavan en lloch, y 'l deixan á las capsas.
 Per bona feynera y limpia, la República.
 Ab un cop d' escombra, neteja la casa.

Quinas costums tindran los capellans de Zamora, que 'l bisbe de aquella diócessis haja hagut de pondre una resolució com la que ha prés?
 Nada menós que ha publicat una pastoral, condemnant que 'ls capellans se vesteixin de paisá.
 Quins estragos no farien vestits ab pantalons y tapantse ab l' hongo la corona?
 Sembla que las majordonas tractan de donar las gracias al bisbe, perque es lo qu' ellas diuhen:—Vestits ab la sotana, 'ls tenim més subjectes.

Ha sigut declarat cessant l' inspector d' ordre públich Sr. Truco.
 En lo Passeig de Colón se va distingir notablement, a pesar de lo qual ara 'l declaran cessant.
 Un de menos que no trucará.

Los xinos han enviat una poderosa esquadra á Filipinas, la qual contrasta tristament ab los quatre barcos atrolinats que hi tenim nosaltres.
 Per acabarnos de cubrir de gloria no faltaria sino una cosa.
 Que fins los xinos nos enganayessen.

La reconciliació no s' ha fet.
 Lo nuvi li donava tot. ¡Pobre Antonet! ¡l' estima tant! Joyas, vestits, viatjes, visitas als principals restaurants... Pero res hi ha valgut.
 La Paca no vol casarse. No está per lligáms eterns. Estima als homes per lo que li donan y necessita ser lliure.
 Per aixó li ha dit:—Ja t' estimo, te faré bona cara, aniré ab tú de braset sempre que vulgas donarte tonó; pero res de casament. Ja sabs l' altra vegada que varem tenir que separarnos, quin escándol no va armarse.... Escandol per escandol, més val que 'l donguém continuament, que aixis la gent acaba per no adonarse'n.
 Y l' Anonet sentintla 's desfá. Amors de vell costan la pell.

Una ingenuitat del emperador de Marruecos, contada per dos oficials de nostre exércit que van parlar ab ell:
 —La teva reyna gestima molt al Papa?—preguntá l' oficial.
 —Moltíssim—respongue l' oficial espanyol.
 —Y 'l Papa estima molt a la teva reyna?
 —També molt.
 —Llavora; per qué no 's casan?—preguntá l' emperador.
 ¡Y está clar!

D. Antón anirà a Bilbao 'l dia 30, y haurá de sentir dos ecos dels aplausos tributats á n' en Sagasta.
 —Y no sentirá res més?
 —Res més.
 —¿Per qué?
 —Perque aquesta vegada anirà agafat á unas faldillas protectoras. Y si 'l xiulesen, diria com sempre:—«No m' xiulan a mi; xiulan á las institucions.»

En Martos comensa á estar cremat ab lo govern, y tot per que 'l ministre de la gobernació va dirli que li reservava un districte rural.
 —A mi, un districte rural, com lo germá del gendre de qualsevol personatge!... ¿Per qui m' han prés? Jo vull ser diputat per Valencia.
 —Miri—va observarli en Silvela—que á Valencia hi ha 'l colera.
 —No importa.
 —Miri que allá 'ls republicans remenan la xullas.
 —Posinthi vostés los cacaus y fassinme sortir.

No hi ha medi de treure 'l de aquí. Vol ser diputat per Valencia, costi lo que costi y pesi á qui pesi.
 Y com no hi haurá un sol valenciá que 'l voti, 'l govern 'l vol complaure 'l, haurá de fer de manera que 'ls vot-martinetas baixin de la lluna.
 Ab lo qual, D. Cristino, será diputat.
 Sino per Valencia, per la lluna de Valencia.

Bish per bisbe 'l de Vich.
 A quí al menos se dedica á recomenar lo cultiu de la remonaxa, y sempre val més aixó que pujar á la trona y llensar excomunións y dicteris contra 'ls liberals.

Aixis y tot, no faltan intransigents que censurin al prelat, dihent:
 —¿Pero qué té que veure la remolatxa ab las quatre témporras?
 —¿Qué té que veure?—exclaman los partidaris del bisbe.—Vaja, no siguém tontos ó no 'l tém. Com mes remolatxa, més riquesa; y com més riquesa, més missas.

Hi ha conservadors que volen á n' en Silvela á tota costa.
 N' hi ha d' altres que á tota costa volen á n' en Romero.
 Los periódichs de un y altre bando s' hostilitan ab lo major encarnissament. De manera que als dos mesos de ser poder estan ells més dividits que 'ls liberals al cap de tres anys de serho.
 Ja se sab. ¿Volen que las fieras se barallin? Tirinlos un tros de carn.

Continúan a Bilbao las ovacions á n' en Sagasta, y continúan a San Sebastián los petaments de dents del monstro.
 D. Antón fa com aquell autor dramátich que deya:
 —Més m' estimo que 'm xiulin una obra, que no que aplaudeixin la de un meu company.

Ab quánta facilitat podria cambiarse ab una explosió de alegria, la indignació creixent que reina a Espanya!
 Bastaria que qui pot ferho, al mateix temps que á Bilbao procedeix á botar l' acorssat *Marta Teresa* procedís á la botadura de D. Antón.
 Espanya faria lluminarias.

El *Diario de Catalunya* surt tot entusiasmát ab aixó de las eleccions y llansa dos crits, un de catalá y un de carlí.
 Lo catalá:—*Via fora, caps de casa!*
 Lo llatí:—*Sursum corda!*
 Está molt bé: que vajin a las urnas los nocedalins, y si 'ls conservadors no fan la trafica á favor seu, no ha de valerlos res, res enterament: ni 'l *sursum corda*.

Per saber si eran enganys los juraments de 'n Matéu, li obligaren sos companys que ho jurés sobre una creu.
 Y ell, pera darlos á entendre la vritat:—Ho juro, á fé—va dir. Y la ma va extendre sobre 'l cap de sa mullé.
 A DEL CORRAL.

En un poblet de Galicia volent lo rector probar fins abont podria arribar de aquella gent l' avaricia, digué:—L que avants del istiu se mori, de franch l' enterro.— Y al maig següent, si n' m' erro no va quedar ningú viu.
 E. R. M.

En una colecció de fieras hi havia un tigre terrible, que no havia volgut may domesticarse.
 No obstant, un jove que no tenia res de domador, y que may se 'n havia vistas de més frescas, va apostar 100 duros á que entraria á la gabia del tigre y s' hi estaria mitja hora.
 Arriba 'l moment ansiat. Lo públich estava anhelós. Se presenta 'l jove de la aposta, s' encamina á la gabia, mira y exclama:
 —¡Alto! Vos heu descuydat de una cosa.
 —De qué?
 —De treure 'l tigre.
 —Si que seria bona.
 —Tan bona com vulguín: jo hi dit que 'm ficaria á la gabia; pero s' entén, jo sol.

Després de un gran incendi, que ab una mica més crema tot un barri, un bombero que havia fet actes de verdader heroisme, presenta la dimissió.
 Lo seu jefe, assombrat de que un bombero qu' en l' incendi citat havia merescut los elogis de tothom, se retirés á la vida privada, va preguntarli:
 —¿Podria coneixe la causa del seu determini?
 Lo bombero fent un suspir, va respondre:
 —No hi ha cap inconvenient. M' hi convensut de que l' ofici es insoportable. Figuris qu' en l' últim incendi vaig tenir la desgracia de salvar la vida, y la méva sogra!

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.
 1. XARADA.—*Lli-bre-ta*.
 2. ANAGRAMA.—*Forasté-Estrofa*.
 3. TRENCA-CLOSCAS.—*Pobla de Lillet*.
 4. TERS DE SILABAS — PA TA TA TA RI FA TA FA NER
 5. GEROGLÍFICH.—*Un Deu, un diluvi y un Noé*.
 Han endavinat las 5 solucions los ciutadans Miranius y P. T. de T; n' han endavinadas 4, J. Solá y Burinot; 3 un Fisich, Pere Sesquittla y Antón Rosés; 2, P. M. N. y Un Sereno; y 1 no més, Capellá fingit, Cucaratra y Un Husar.

CARTA-XARADA.
 Molt apreciat cusí: Te participo que diumenje al demañ en companyia de la Total aném á *Prima-terza* á casa del oncle Bernat, que segóns nos escriu 'ns té un gran dinar preparat y un gran *dos-prima* per postres. T' ho participo per si tens lo gust de venir en nostra companyia y al mateix temps sabrás que també vindrá la senyoreta *Tres-dos* que tan te agrada; y en fi, per poch que puguis, vina, que passarem un dia divertit.
 Darás tans recados al oncle y á la tia y tú disposa del teu cusí.

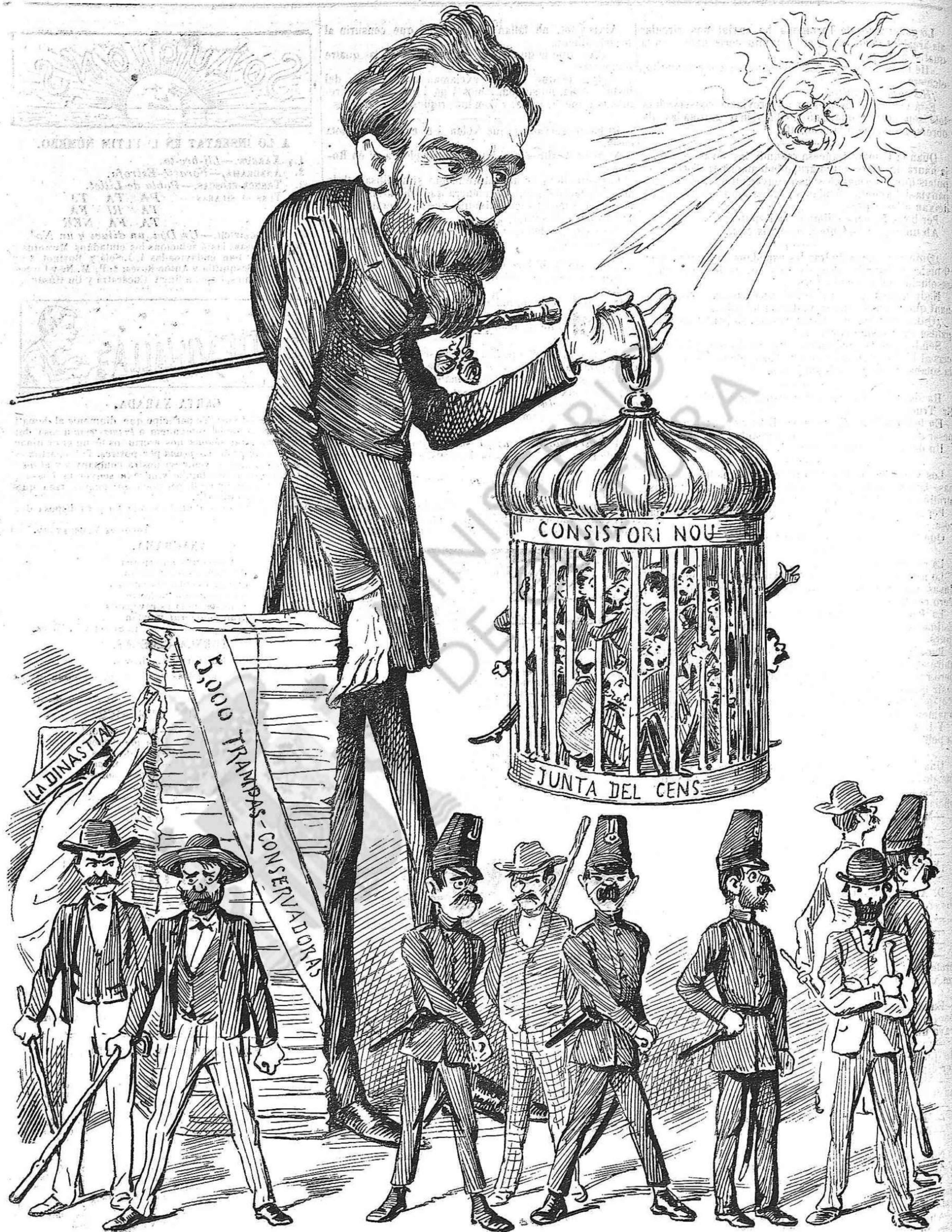
TOROS DE VEUREAYGUA.
 ANAGRAMA.
 A casa uns americans dos hermosos tot tenfan que quan enfadats estavan desseguit se barallavan y ab sos mots estravagants gran total girat movían.
 E. SUNYÉ Y S. LÓPEZ.

TRENCA-CLOSCAS.
 No 'l tira bé, RIERA.
 Formar ab aquestas llettras lo títul de una producció catalana.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.
 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Diari barceloní.
 5 9 2 1 5 6 8 5.—Nació europea.
 1 5 3 8 2 7 5.—Nom de dona.
 8 7 5 9 8 5.—Nació europea.
 1 5 3 7 8.—Nom d' home.
 3 5 7 5.—Animal.
 5 6 5.—Nom de dona.
 4 5.—Animal.
 2.—Vocal.
 E. S. A.

GEROGLÍFICH.
 LOM
 VA 5.ª AR
 ARI
 100 VA
 A
 IIII I
 ESPANTA BÓLITS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR
 Ciutadans L. C. y C., P. Atus, R. Ojeda López, A. Borsois, P. Tinlers, J. Braquillas, Mayet, J. Roca, Dominengo Bartrinangó, A. Borda, F. A. Misericorn, Un Beneyt, Un Esculet, J. Escola y Llangosta:—*Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa*.
 Ciutadans L. G. B., Amadeo, Cintet Barrera, Giné hereu de Casa, C. Torrens, J. M.ª Planas, B. Torrents Bolari, A. Manuel Grases, A. C. y Barretina, J. Uson, y A. Renaud:—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian*.
 Ciutada P. Talladas: Aprofitarém molt de lo que 'ns envia —N. Bas y S.: L' article resulta difús y un bon xich incoherent.—O. Riera y Villar: Los versos son molt fluixos.—J. Aray y Gaya: No vaja tan de pressa; miri qu' es molt lo que rebém y molt poch l' espay de que podém disposar.—J. F. y E. (Sant Joan las Fonts): La noticia es de tal indole, que no pot publicarse en lo periódich.—P. P. T.: Hem rebut la poesia-improvisació. No 'ns acaba de agradar, sobre tot per la forma algun tant descuydada.—J. Varanova: L' article es molt incorrecte, molt castellanisat y ab poca gracia.—A. Paitovi: Lo logogrifo es desmesuradament llarch.
 LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20*.
 Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

La nostra Junta del cens
ha celebrat las sessions
ficada dins d' una gabia
voltada de polissóns.

